

Pesten csötörtökön october 20^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Szökevény sorsa. *(Folytatás.)*

A' szerencsétlen Giabellit egy, a' várostól két órányira fekvő, korcsmában találjuk, nem messze a' párviadal helyétül, hol a' secundansok egyike őt, a' több mint félig tébolyodottat, vigasztalni igyekezék, mi alatt a' másik az öreg grófort tudósítá a' gyászos történetről. Látjuk a' szerencsétlen öreget setét éjjel a' szükséges podgyászszal 's egy hiv szolgával megérkezni és keserű szívvvel elenyészett családi boldogsága utósó romját megtekinteni. Az öreg iparkodott beléje az önmegettartás szikráját lehelni. „Tudod — ugy monda — hogy a' Spinosák nem fognak késni mindennek elkövetésére boszújoknak kitöltésében, 's te a' legrosszabb állapotban, ha az ifiú marchese valóban meghalna, talán egész Európában sem lehetsz bizton. Igaz, hogy az öreg Alessandro nemesebb, hogysem ennyire üldözhetne; de a' vad general, ki öcscsét imádja, nem fog nyugodni, mig el nem érend, 's téged a' törvénynek, engemet pedig kétségbeesésnek adand.“ A' hajnal biborsugarait még alig kezdé keleten kifejteni, midőn Odoardo, nagy bátyja által legszükségesebb podgyászokkal, német országba szálló levelekkel és váltókkal ellátva, megáldatva, hazájától már jótova járt egy hiv szolga kíséretében. De a' Ticino partjaihoz érkezve, olly szándékkal, hogy majd a' lago maggiorén hajóra szállanak, a' szolga szerencsétlenségre lovárul leesett, 's eléggé meg vala sértve, hogy legalább is egy hétig fel nem gyógyulhatott. Csak uráért remegve kéré, kényszeríté a' szolga őt, hogy utját valamelly vezetőnek segedelmével folytassa; 's midőn Odoardo a' földabroszt vizsgálná, szemébe ötlék az ortai völgy, mellyről neki Anselmo annyi szépet és jót mondott, 's eltökélé magában utját ezen kevesbbé ismert tartományon keresztül folytatni Schweicz felé. De nem sokára okai támadtak a' felbérlett vezetőnek nem hinni; azért azt a' hegy aljában hagyá, reá bizván podgyászainak őrzését, 's most egyedül folytatá utját a' hegyekre mászván, midőn számtalan fáradozá-

sok után végre a' Stroua völgyet eléré, hol, a' szép Terka segedelme nélkül bizonyára elveszett volna, mint már láttuk.

Monte Rosa pompás ormai már a' reggeli nap sugaraiban fürdöttek, midőn vándoraink egy olly hajóba szálltak, millyen az ortai tó kikötőjeiben sok helyen találhatik. Azonban mindjárt utánok még két ember jelenté magát, hogy a' hajóra felvétessenek, 's Anselmo a' nélkül, hogy magát gyanússá tegye, nem menekedhetett-meg pénzigéretekkal a' két hivatlan vendégtől. A' grófot a' hajó hátuljába nyomván ő és Terka elébe ültek, 's podgyászaikat közökbe és az idegenek közé tornyozák. Mintegy fél óránegyedig haladtak már; Terka vidámon csevegett, tréfált, enyelgett, 's tréfájiba még a' hajósokat is belészövé, úgy hogy a' társaság mind inkább vidám hangos kaczagásra ment által, mellyben még a' két gyanús ember is részt vett. Már sikerült az okos leányzónak néhány kérdésére tőlek feleleteket kicsikarni; már kitudta, hogy ők is Omegnaban szándékoznak kiszállni. 'S most még fontosabb tudakolásokba akart ereszkedni; midőn egyszerre valamelly hangos kiabálás: „Holla, hé, hajósok, várjatok!“ hangzék a' tóru, 's férjfiakkal megrakott csónak sietett feléjük, a' hajósok pedig a' nagyobb bérnek örülve vitorlájikat bevonák, 's váraкоztak a' csónakra. — „Én e' hajót számomra és társaim számára bérlettem-ki — mond Anselmo fölállva — 's már is két személylyel több szállott-be; ezt szivességből megengedém, de nem engedem-meg, hogy azon embereket is fölvegyék kendtek. Az én utam sietős, 's ha váraкозunk, kellő időre Omegnaba meg nem érkeziink. Eresszék tehát ki vitorlájikat ujra, 's evezzenek tovább.“ — „„Ugy látszik, kelmed nem sokat utazott még az ortai tón, — szóllt az egyik hajós, mig az alatt csáklyájával a' közeledő csónakot magához csatolni készült. — A' mi hajónk mindenkit fölvesz, 's mig felesleg nincs terhelve, senkinek sincs joga azt ellenzeni.“ — Anselmo meggyőződve, hogy minden ellentmondása hasztalan, és resztelve, hogy szándékát elárulta, mellynek sikertelenségén a' két idegen gúny-mosolylyal örvendett, leült, 's iparkodott arczára egykedvűséget öltetni.

Ez alatt a' csónak elérkezett; öt férjfi ugrált-át belőle a' hajóba, 's Anselmo szemei vizsgálódva járták-meg a' társaságot. Négyen közülök, kik egy padra ültek, szőejtésök szerint ortai vagy környékbeli lakosok voltak, de ruházatjuk 's magukviselete mutatá, hogy azon kivándorlottak osztályába tartoznak, kik koronként hazájokba visszatérnek övéiket meglátogatni. Hangos kaczaj, vidám tréfa uralkodék közttek; látni lehete, miképpen a' hazai vidék a' visszatérőkre édes benyomást tett. Ketteje közülök, egy szabó 's egy kereskedő legény, nyilatkozásuk szerint Parisban volt; a' harmadik Pétervárat

czukrászságot tanult, a' negyedik Valladolidban szakácskodott. A' szabó hosszan eldicséré Parisát; — „és még is — veté utána — sehol sem találja-fel az ember hazáját. Nekem csak még anyám és egy hugom van, de még is úgy vonz Ortához valami, mintha a' föld minden kincse várna itt reám. A' czukrászra feleség és gyermek vá- rakozott; a' kereskedő legényre menyasszony. Érzéssel beszél- getének a' viszónlátás örömeiről. — „Mit asszony és gyermek! mit éghajlat és vidék! — mond végre a' szakács — a' szabadság az, melly ezen földszugolyt kedvessé teszi. Itt az ember a' magos havasokon tanyáz, a' völgyek mélyében, úgy a' mint akar.“ — „„„Ugy van — viszonzá a' kereskedő — a' sennornak igaza van; a' mi elrejtettsé- günk az, mit sem arany sem dicsőség meg nem fizet. Ez megőriz minket a' világ rossz befolyásától. Azért e' vidéket minden idegen be- elegyedéstől tisztán kell is tartanunk mindenkor, 's halál annak fejé- re, ki ebben minket gátolni akarna!““

E' beszélgetésnek, melly egyébiránt elég hangosan és gondat- lanul vitétt, egy hangját sem veszté-el Anselmo, 's meggyőződött, hogy a' társaság egyik részétől inkább segítséget várhat, mint ellen- ségeskedést. Kevesbbé megnyugtató vala a' másik pad. Valamelly hosszú sovány alak ült az előbbi két gyanús ember közé, mintegy mu- tatva, hogy ezekkel egy értelemben van. Nyájason és nyugodtan forgatá gólya-nyakán egy három szegű kalappal és meredt hajtekeres- csel nyugvó fejét majd egyikhez, majd másikhöz, a' mint t. i. azok- nak egyike vagy másika sugott valamit neki. Terka átlátá a' vesze- delmet, mellyben a' gróf forgott, 's gondolhatni, mint rettent-meg, midőn a' szabó szokott enyelgő hangján egyszerre csak fölkiálta An- selmóhoz: „Micsoda szótlan ficzkót rejtett-el kegyed, földi, amott? Talán álruhában utazó Angol, 's kegyed magával viszi, hogy e' szép leány társaságában lépkörját elfeledje?“

Igen természetes, hogy a' vidor embernek tréfája hangos kacaj közt mindenkinek szemeit a' grófra voná, kinek arcza éppen nem látszott mostani körülményeihez ileni. Híjába törekvék Anselmo jól eltalált felelettel a' közönséges figyelmet magára vonni; mindig kíváncsiabban néztek az alkalmatlan szemek azon helyre, hol a' gróf, mélézásából felriaszitva, elpirulása által a' nevetőket megkaczagtató, „Ugyan hagyják békével a' fiút — mond Terka fél-hangosan, 's a' szabóhoz fordulva — ne háborgassák megint szegényt elméjében. Ó unokatestvérem, ki sokáig tartozkodott olasz országban, 's ott egy leányt meg szeretett, ki sokkal nagyobb rangban állott nálánál. A' leány rokonai ellenzették; a' leányt keserve megölé, 's ezóta szegény mindig szomorú, sőt néha egészen merengő. Az én Ansel- móm őt haza hozta, 's mi mindent elkövetünk, hogy vele szeren-

csétlenségét elfelejtsük; de félek, hogy többé soha sem hozhatjuk helyre.“ Mindig figyelmezőbb, mindig kíváncsibb lön a' háromszegű kalapos, mialatt Terka beszélt, 's két társai egészen előre hajlának, és mialatt a' völgy lakosai szánakozással nézék a' szerencsétlen ifjút, amannak szeme mindig ravaszabb lett, 's végre oly kárörvendő vonásokat ölte magára arcza, hogy Anselmo őt tovább már nem érthette félre. „Szembetűnik kegyednek ott valami a' hajó hátulján?“ kérdé setéten. — „O semmi, legkisebb sem — lön a' válasz — csakhogy a' bizonytalanság kíváncsivá teszi az embert; ellenben a' mi bizonyos, az megnyugtatta.“ — „Miért néz kegyed annyiszor és oly különösen szegény rokonomra? ha sorsában még valami homályosnak tetszik előtte, szívesen megmagyarázom.“ — „Mentsen Isten — viszonzá a' hajtekerceses rejtvényes mosolygással — a' kegyed szegény rokona sorsában már semmi rejtvényes nincs előttem, azt eléggé megmagyarázta már kegyednek szép menyasszonya, 's a' mi még ne talán hibáznék, azt gondolataim kiegészítik.

Ezen szavakra, melyeknek valódi értelmét mind Anselmo, mind társai felfogták, az egész jelenet megváltozott. Fontos dolgok, esetek, melyeken élet és halál függ, nagyobb részint szilárd és elhatározott akaratot szülnek az emberben. Hogy a' grófnak mindent félnie kell, mihelyt oda jut, hol a' rendőrség titkos szolgálja bizonyára már vártak reá, könnyen áttallátá, 's gondjának arra kellett lenni, hogy minden népes helyet, 's mindenek előtt Omegnát elkerüljék. Hogy földijei segítségében bizhatik, azt tökéletesen hívé.

„Vigyenek engem társaimmal együtt kendtek a' partnak ama pontjára!“ — monda Anselmo egy pillanatnyi hallgatás után a' hajósokhoz, ujjával a' part felé mutatva, hol esetleg egy egészen lakatlan vidék állott. „Hm — viszonzá egyike a' hajósoknak — hiszen ez egészen másképp hangzik, mint az előtt. Akkor nem mehettünk eléggé sebesen Omegna felé, akkor csak Omegna és mindig Omegna volt szóban! Hogyan történik az, barátom, hogy most oly rögtön fordítja-meg szándékát?“ — „Arra semmi gondja kendnek — mond Anselmo elhatározottan — elég az hozzá, kendtek engem ellenmondás nélkül oda kitesznek, különben azon ember vagyok, ki kendteket akaratom teljesítésére kényszeríthetni is fogom. Valóban, nem az ortai tó azon hely, hol a' szabad akaratot korlátozni fogja valaki.“ — „Omegnáig vagyunk felfogadva — felel a' hajós ezen népnek sajtáságos daczával — 's Omegnába evezünk. A' nélkül is minden utasunk ott száll-ki, 's igen sokáig feltartoztatna, ha itt kiszállni akar-nánk.“ — „Igen, igen — rikácsolá a' hosszú vékony — mi mindnyá-jan Omegnába megyünk, 's a' többség vagyunk, tehát a' mellett marad. Csak rajta hajósok! hisz' közülünk azok, kiknek nincs jó lélek-

ismeretők, akaratjok nélkül is földel alá jutnak ott.“ — Ezen szavaknál, mellyek nyilván mutatták, hogy a' grófnak veszte el van végezve, Anselmo szükségtelennek látá magát tovább mérsékelni. Mindent mindenre föltéve, hideg vérűen vön elő egy töltött pisztolt kebléből, a' hajós elébe tartá, és monda: „Vagy oda visznek kendtek, hova mutattam, vagy elsütöm e' fegyvert kendre, 's bizonyos vagyok benne, hogy el nem hibázom.“

Már a' vita kezdetekor hallatszott a' völgy-lakosok között az elégedetlenség mormogása, 's Anselmopéldája és Terka által a' dologról sebesen 's titkon tudósítva belé elegyedének, 's parancsolák, hogy Anselmo kívánsága teljesíttessék, fegyvereiket elővonák, 's halál fijának hirdetésként azt, ki ellentállni bátorzkodnék. Halálsápadtan de erős eltökéléttel ült ott Terka, 's a' gróf, mihelyt a' veszélyt megérté, kivont törrel állott társai mellé. A' rendőrségi szolgál pedig átlátá, noha már későn, mennyit ártott saját ügyének idétlen elméskedései által. Egyetlen egy tekintet ellenfeleire eléggé meggyőző őt azoknak nagyobb hatalmáról, 's mialatt idétlenkedéseit magában átkozná, nem ellenzé, midőn a' hajósok utjokat a' kijelelt helyre irányozák. Sebesen ugrott ki Anselmo a' hajóból, a' gróf követé, 's kezét nyújtá Terkának, kinek ingadozó térdei a' gyengéd asszonyiságot tanúsíták.

A' reggel már jó formán előhaladott 's a' nap nyomasztó hévvel süttött, midőn vándoraink a' hosszú uton, a' gróf beteg lábát tekintetbe vevén, néhány setét gesztenyefa árnyékában előszer pihenni mertek. „Nem kerülnők inkább meg a' hegyet? — kérdé most Terka suttogva Anselmóhoz — 's a' helyett, hogy a' grófot bizonytalan torkolatokon keresztül vonszoljuk, őt inkább azon jó asszony-sághoz vinnők, ki a' menekvőnek, míg jobb időket érnénk, bizonyára oltalmat adand?“ — Anselmo darab ideig gondolatokba merült. — „Nem — mondá azután — mindent megfontolván ezen utat nem választhatom. Hiszem ugyan, hogy a' gróf jó akarónédnál biztos menedéket nyerend, de oda eljutni most lehetetlen veszedelem nélkül. Ismerem házát; bokrok között fekszik ugyan; azonban az ösvérek utja Delgirata felé egészen közel visz-el mellette, 's mi előtt oda mehetünk, a' hegyi gyalog utat háromszor kell keresztül szegnünk. Gondolnád-e, hogy ezen pontokon ellenségeink nem vigyáznak? Nem nem! Ezen uton, mellyet semmi idegen nem ismer, kell a' határhoz érnünk, 's ha ez sem sikerül, életünket drágán adjuk-el.“ Most egyszerre valamelly keresztülható süvöltés hallatszott oldalaslag, melly kis váratra távulról ismételtetett. Világos volt, hogy e' hang csak veszélyt jelenthet. Sebesen szaladásnak indultak, de az

utfélen a' sűrűből több alak ronta elő egy magas férfiútól kezérel-
 utfélen a' sűrűből több alak ronta elő egy magas férfiútól vezérel-
 tetve, kit generálnak nevezének. Noha Anselmo csaknem emberite-
 hetségen felül viaskodott, de nem sokára ellenségeinek kezei közt
 összerogyott. Az ellenfél pedig a' gróf elfogatásán örvendezve nem
 gondolt társaival, 's kevés percz alatt a' csatahelyen csak a' meggyő-
 zötteket lehetett látni. *(Folytatás köv.)*

PESTI VIZSGÁLÓ.

Budán L. Nemes Sámuel urnak régiség-kabinetja mind in-
 kább magára vonja a' figyelmet és érdeket. Már a' mult évben tettünk erről,
 mint fővárosunkban egyetlen jeles intézetről, említést. Tavali szállása megvál-
 toztatott, 's a' várnak vízi kapuja felé a' hidtól vezető ut előtt, a' várba vivő új
 lépcsőkhez közel, tetetett által. Művészeti, és régiségi ritkaságokból álló gyűj-
 teményét már számos uraság, sőt német, angol, franczia, orosz, török és in-
 dostani utazók is meglátogatták, 's a' két anyavárosnak minden rendű lakosa
 méltatta szemlélésre. Eppen [Mátyás király hajdani lakhelyének tisztes ősz fala
 alatt láthatók a' kabinet homlokzatán kirakva a' hajdani vitézkor századainak
 súlyos fegyverei, özvívvelőtti óriási tetemek, szebbnél szebb csiganemek,
 gyöngyök, arany, ezüst, régi műtárgyak és pénzek, hajdani írományok, nyom-
 tatványok, szóval számtalan ritkaságok, millyeket berelő antiquariusnál bár-
 milly fővárosban is nem könnyen találhatni. Nemes Sámuel ur, e' gyűjtemé-
 nyek tulajdonosa, kész akár minemű ritkaságokat megvenni, görög, romai,
 magyar régi arany 's ezüst pénzekkel cserélni. A' távol levő gyűjtő uraktól
 bérmentes levelek által minden rendelményt elfogad, 's kész szolgálat mellett
 szívesen teljesít mindenkor. — E' jeles intézet méltó figyelmébe ajánlatik ujjolag
 a' t. közönségnek.

KÜLÖNFÉLE.

Iszákosság. Milly szörnyű sorsot érnek gyakran az iszákosok, követ-
 kező történet bizonyítja. „Valamelly igen kövér asszony Aunayban, Avalon
 kerületben, bár 74 éves, nagyon szerette a' pálinkát. Ezen asszony egy este,
 mint közönségesen, részegen jött haza, hol egyedül lakott. Midőn más nap
 reggel hozzá akarának menni, ajtaját belülről bezárva lelék, 's minden kopó-
 gásra is semmi felelet nem jöve. Végre feltörék az ajtót, 's egy rémitő látvány
 mutatkozék. Közel a' kályhához egy halom hamu feküdt a' földön; mellette,
 egyik oldalon egy fej, nyak, a' mellnek felső része és egy kar; másik oldalon
 a' testnek néhány alsó része 's egy láb cipőstül. Semmi egyéb égésnek nyoma
 nem láttatott a' szobában. Minden körülmény azt látszék bizonyítani, hogy az
 asszony, még lefekvés előtt a' tüzet fel akará élesztetni kandallójában, de lé-
 lekzetével a' tűz vegyülve belső részeibe kapott, 's az asszony hamuvá égett.“

Pokolgépely 1587-ben. Valamelly régi franczia író beszéli, hogy
 III. Henrik uralkodása alatt Malabre egy pokol-gépelyt talált-fel, melyet
 Millan d'Allegre urnak küldött. Szekrény vala ez 36 pisztol-csővel, melyeknek
 mindegyike két golyóval volt megtöltve. Ezen szekrény ugy vala készítve,
 hogy, mikor azt kinyiták, valamennyi cső elsült, 's így hetven két golyó repült-
 ki belőle. Ezen szekrény egy utánképezett levéllel a' feltalálónak inasa által,
 ki a' szekrény mivoltát nem ismeré, küldeté a' nevezett urhoz. D'Allegre mi-

helyt a' szekrényt veré, kinyitá, a' csók eldurranntak; de szerencsére mind ő mind az inas csak megsérültek. Malabre legott elfogatott, 's ugyan azon évben (1587) szeptember végén pallossal végezteték-ki.

Az ujnak megharapása ellen nincs törvény. Londonban bizonyos marakodás alkalmával valaki ellenfelének újját harapá-le. A' csonka kezű panaszra ment; azonban a' törvény szerint csak az olly panasz áll, ha valaki ellenfelének kezét fegyverrel sérti-meg; a' fogak tehát nem ismertettek-el fegyvernek, és a' vádló sérelme elmozdittaték.

Gyermeke-szabadi tók. Nehány héttel ezelőtt Säkingenben, Breisgauban, egy deszkásnak két gyermeke, fiú és leányka, csónakba ült, a' Rajnaszigetből fát hozandó. De mielőtt haza térhetek, fergeteg köze'edék, mellynek végét bévárni kénytelenítették. Közepette a' fergetegnek a' hullámok közül segítségért kiáltozást hallának, 's egy felfordult hajót pillantottak-meg, mellyen két ember az erőnek utolsó megfeszítésével tartá magát. A' gyermekek rögtön elinditák csónakjokat, elérik a' hajótörést szenvedteket, 's az első, ki megszabadulva csónakjukba lépett, a' gyermekeknek — édes atya volt!

Három czirkasszi hölgy, mint szabadi tónék. A' nagy szultan fíjainak egyike nem régiben csaknem áldozatja lön a' lángoknak, mellyek ágyát elhoriták már. Élete megszabadulását egyedül három czirkasszi hölgy elszántságának köszönheti, kik oda szaladván őt a' lángok közül kiragadák. Ezen tetőket meghálálendő a' szultan megparancsolá, hogy ezen Odaliskek szabadokká tétessenek, 's egyszersmind ígértessék-meg nekik, hogy gondja lesz a' szultannak őket az ország előkelőbbjeihez férjhez adni.

Török kormány forrása. Hol Hagar a' forrást lelé a' sivatagban, ott maig is szent tiszteletben tartatik a' Mohamedanusok által a' forrás. Ali Bey, az ismeretes utazó így ír erről. „Ezen forráshoz egy méregkeverő van rendelve, ki a' hívőknek italt nyújt, 's csak egy intés kell a' kormánytul, 's a' legveszedelmeseb utazók megszünnek élni; mert a' legnagyobb istentelenség volna, ha valamelly utazó egy italvizet el nem fogadna, ha megkínáltatik ezen szent forrásból.

Levegőben függő vár. Semiramis légben függő vagy is lebegő kertjeit Babylonban már gyermek-korunktól fogva ismerjük — hírekből; de, hogy német országban is egykor egy lebegő vár létezett volna, arról nem sokan tudnak. Szász országban Saalfeld városa bástyájiban a' keleti oldalon áll romokban az ugy nevezett Sorbenburg vagy is Hoheschwarm. Ezen vár eredetileg négy erős, egyforma tornyokból állott, mellyek között egy ház lánczokon lebegett. A' tornyok közül jelenleg még csak kettő áll.

A' columbiái dáma k csemegéje. Columbiában a' dáma olly csemegét hoztak divatba, melly Európában aligha talál utánzás-ra, t. i. a' dohány-levet. A' dohány levele ruhában megfőzetik, kinyomkodtatik, lassan lassan vastag essentiává főzetik, melly kisded szelenczécskében gondosan eltéttetik. Mindegyik dáma hordoz magával illy egy szelenczécskét, 's időről időre valamelly kis kanálkával egyet szőrből belőle. Meg kell azonban jegyezni, hogy e' dohánylé minden keserű és kellemetlen íztől előbb megfosztatik, 's talán még valamelly édesség vagy fűszer által is izesittetik. Ezen csemegét ott helyben Moo vagy Chimoo-nak nevezik.

Macska-kórház. Aleppóban — így szól egy új utazó — egy macska-kórházat látogattunk-meg. Nem tréfálok. Mahomednek volt egy kedvencz macskája, melly egykor a' török proféta köntösének ujjában ellé kölykeit.

Mit tett Mahomed? Nehogy a' macskát háborgassa, lemetszé köntöse ujját', 's a' macskát benne hagyá; innét tartják a' Muselmanok tiszteletben a' macskákat. Az aleppoi nép valamely kórház-félet állított számukra, melyben a' hiveknek jótékonyaságából élnek. Ha valaki meghal 's macskája marad, azt a' kórházba adják. — Midőnmí ott valánk, a' kórházban 500 macska létezett.

A' ser angol országban egyike a' legfőbb szorgalmi ágaknak, mit következő adatok bizonyíthatnak. A' maláta-adó egyedül 5 millio font sterlinget hoz-be, és a' komló-adó 410.000 fontot. Több mint 51.273 hold föld van komlóval beültetve. Maga London évenként 2 millio hordó sert mér-föl, egy-egy hordót 36 gallonera téve, melynek negyedrészt egyetlen egy serház nyújtja. Ezen serház 1835-hen 387.000 hordó sert főzött, 's 180.000 font st. adót fizet.

Túlságos elővigyázat. Danzigban — így ír az Aurora nevű ujság — valamely, már jócskán koros nyugpénzes él, kit annyiban a' különczök osztályába sorozhatni, mennyiben már több év óta szabályul tette magának, hogy mindenkor erős bőrből készült topánkáiban megy aludni, mivel egyszer azt jósolák neki, hogy üvegcserepekbe lépte által nyerendi halálát. Szükségte-len mondani, hogy ezen okbul házi eszközei között semmi nemű üvegfélet meg nem szenved.

EM L É K M O N D Á S.

I d ő k o r.

Kebliben élesztőt forrtan hord minden időkor

'S a' mit megsavanyit, majd idejébe' kikel.

Gátlani ezt soha sem foghatja-meg emberi elme,

Bár bele mit kever is, szétkeveredve kikel.

VITKOVICS után S. Karolina.

Biztosítás. Ha kebledet nemes indulatokkal meg nem töltötted, ha az öröm óráit vadul élted-el, 's a' fájdalom napjain vagy durván daczolva, vagy gyáván leverve szivemelő megadás nélkül mentél keresztül, akkor mikép fognál szegény és bánat nélkül lefolyt idődre visszatekintetni? mikép fognál a' jövő számára fölvirulandó szép örömet előre plántálhatni? miként fognád a' jelent oly nyugalomban tekinthetni, hogy komoly arczán is nyájas vonásokat keress és találj.

L . . . C S . A M A L I A .

Aphorismák Pestről. A' katona ne lábra, hanem kezére bizza életét. (Brutus.)

Barátom! alább hagyhatsz a' kevelységben, mert látom, most is akkora árnyékod mint előbb volt. (Archidamus.)

Nem kell csudálni, hogy szemtelen a' gazdagság, mert a' vak szerencsének adománya. (Demetrius Phalerius.)

Közli Munkácsi GAIDLER FÁL.

Kérdőrejtvény.

- 1) Mivel van tele szobánk, ha bár csak egy garason vesszük is?
- 2) Mellyik székre nem ülünk soha, ha bár asztalhoz tesszük is?
- 3) Mellyik jó bort nem lehet meginni?
- 4) Mellyik por seprett-le már sok millio halandót?

Előbbi rejtvény: baj, jaj, 's a' t.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.